

Sygn. akt. IV Ka 435/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Stanisław Jabłoński (spr.)

Sędziowie SSO Joanna Żelazny

SSR del. do SO Dorota Wachowska

Protokolant Justyna Gdula

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Czesława Twardowskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2015 r.

sprawy **D. B.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. i art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia

z dnia 19 lutego 2015 r. sygn. akt V K 672/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia) na rzecz adwokata P. J. kwotę 516,60 złotych (pięciuset szesnastu i ⁶⁰ / 100 , w tym VAT), tytułem nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

D. B. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 31 stycznia 2014 r. we W. kierując na ul. (...) pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) po wydzielonym pasie ruchu dla autobusów od strony pl. (...) II w kierunku pl. (...), w celu zmuszenia funkcjonariuszy policji ST. post. K. D. (1) i sierż. K. K. do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania osoby, zastosował wobec nich przemoc w ten sposób, że nie zjechał z drogi nadjeżdżającemu z naprzeciwka oznakowanemu radiowozowi marki V. (...) o nr rej. (...) posiadającemu włączone sygnały świetlne oraz dźwiękowe, w którym znajdowali się wymienieni funkcjonariusze, lecz zwiększył prędkość prowadzonego przez siebie pojazdu kierując go wprost na radiowóz, w wyniku czego zmusił K. D. (2) do wykonania gwałtownego manewru skrętu w prawą stronę i doprowadził do kolizji obu pojazdów, powodując zarysowania oraz wgniecenia powłok blacharskich radiowozu, a następnie oddalił się miejsca zdarzenia, czym naruszył nietykalność cielesną K. D. (2) i K. K. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych i naraził ich na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do

przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia z dnia 25 marca 2011 r. w sprawie o sygn. V K 1878/10 za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, za czyn z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, co do których przy jednoznacznym skazaniu za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 148 ze zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia solności i za czyn z art. 270 § 1 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono karę łączną w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, którą to karę odbył w okresie od dnia 16 kwietnia 2012 r. do dnia 24 maja 2013 r. z zaliczeniem okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 8 kwietnia 2010 r. do dnia 25 marca 2011 r.

tj. o czyn z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. i art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniu 31 stycznia 2014 r. we W., w celu zmuszenia funkcjonariusza policji z (...) K. we W. S. S. do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania osoby zastosował wobec niego przemoc w postaci kilkukrotnego uderzenia pięścią oraz trzymany za ręce przedmiotem w twarz oraz w brzuch, czym naruszył nietykalność cielesną w/w funkcjonariusza podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych powodując obrażenia w postaci powierzchownego urazu powłok głowy i stłuczenia klatki piersiowej, powodując naruszenie czynności narządów jego ciała na okres dłuższy niż 7 dni oraz narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia z dnia 25 marca 2011 r. w sprawie o sygn. V K 1878/10 za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, za czyn z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, co do których przy jednoznacznym skazaniu za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 148 ze zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia solności i za czyn z art. 270 § 1 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono karę łączną w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, którą to karę odbył w okresie od dnia 16 kwietnia 2012 r. do dnia 24 maja 2013 r. z zaliczeniem okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 8 kwietnia 2010 r. do dnia 25 marca 2011 r.

tj. o czyn z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 17 lutego 2015 r., sygn. akt V K 672/14 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w V Wydziale Karnym:

I. uznał oskarżonego D. B. za winnego tego, że w dniu 31 stycznia 2014 r. we W. kierując ul. (...) pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) po wydzielonym pasie ruchu dla autobusów od strony pl. (...) II w kierunku pl. (...), w celu zmuszenia funkcjonariuszy policji st.. post. K. D. (1) i sierż. K. K. do zaniechania prawnej czynności służbowej w postaci zatrzymania jego osoby, zastosował wobec nich przemoc w ten sposób, że nie zatrzymał pojazdu przed nadjeżdżającym z naprzeciwka oznakowanym radiowozem marki V. (...) o nr rej. (...) posiadającym włączone sygnały świetlne oraz dźwiękowe, w którym znajdowali się wymienieni funkcjonariusze, lecz zwiększył prędkość prowadzonego przez siebie pojazdu, kierując go wprost na ten radiowóz, w wyniku czego zmusił kierowcę radiowozu K. D. (1) do wykonania gwałtownego manewru skrętu w prawą stronę i doprowadził do kolizji obu pojazdów, powodując zarysowania oraz wgniecenia powłok blacharskich radiowozu, przez co naraził funkcjonariuszy Policji na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu oraz utraty życia, a następnie oddalił się miejsca zdarzenia, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia z dnia 25 marca 2011 r. w sprawie o sygn. akt V K 1878/10 za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, za czyn z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, co do których przy skazaniu za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia solności i za czyn z art. 270 § 1 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, gdzie orzeczono karę łączną w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, którą to karę odbył w okresie od dnia 16 kwietnia 2012 r. do dnia 24 maja 2013 r. z zaliczeniem okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 8 kwietnia 2010 r. do dnia 25 marca 2011 r. co stanowiło występek

z art. 224 § 2 k.k. i art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego D. B. za winnego tego, że w dniu 31 stycznia 2014 r. we W., w celu zmuszenia funkcjonariusza policji z (...) K. we W. S. S., działającego poza czasem służby w celu ujęcia sprawcy czynu zabronionego, do zaniechania prawnej czynności służbowej w postaci zatrzymania osoby, zastosował wobec niego przemoc w postaci kilkukrotnego uderzenia pięścią, w której trzymał twardy przedmiot w twarz oraz w brzuch, czym naruszył nietykalność cielesną w/w funkcjonariusza podczas i w związku z czynnościami podjętymi przez funkcjonariusza Policji mającymi na celu ujęcie oskarżonego, czym spowodował obrażenia w postaci powierzchownego urazu powłok głowy i stłuczenia klatki piersiowej, powodując naruszenie czynności narządów jego ciała na okres nie dłuższy niż 7 dni oraz narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia z dnia 25 marca 2011 r. w sprawie o sygn. V K 1878/10 za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, za czyn z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, co do których przy skazaniu za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności i za czyn z art. 270 § 1 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, gdzie orzeczono karę łączną w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, którą to karę odbył w okresie od dnia 16 kwietnia 2012 r. do dnia 24 maja 2013 r. z zaliczeniem okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 8 kwietnia 2010 r. do dnia 25 marca 2011 r. co stanowiło występki z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego w pkt I i II kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci nawiązki na rzecz pokrzywdzonego S. S. w kwocie 800 (ośmiuset) złotych;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności (zatrzymania) od dnia 31 stycznia 2014 roku do dnia 2 lutego 2014 roku;

VI. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasadza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. J. kwotę 516,60 złotych (w tym podatek VAT) tytułem nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu;

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym odstępuje od wymierzenia opłaty.

Apelację od w/w wyroku wywiódł obrońca oskarżonego i zaskarżając rozstrzygnięcie w całości, na korzyść D. B., zarzucił:

1. **obrazę przepisów prawa procesowego**, mającą istotny wpływ na treść wyroku, a to:

- **art. 417 kpk w zw. z art. 424 kpk i art. 63 § 1 kk** – poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w braku zaliczenia okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, gdy tymczasem wobec oskarżonego został w sprawie V K 672/12 prawomocnie zastosowany środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy postanowieniem Sądu z dnia 25.09.2014 r. i nie zostało to uwzględnione ani w części wstępnej wyroku, ani w uzasadnieniu wyroku – Sąd w ogóle nie odniósł się w uzasadnieniu do kwestii zasadności ewentualnego zaliczenia tymczasowego aresztowania w sprawie V K 672/14;

- **art. 202 kpk i art. 167 kpk w zw. z art. 31 kk** – wyrażającą się w braku dopuszczenia dowodu z opinii biegłych specjalistów psychiatrów na okoliczność stopnia poczytalności oskarżonego D. B. tempore criminis, gdy

tymczasem na konieczność sporządzenia takiej opinii wskazywałyby charakter zarzucanych czynów (cechujących się działaniem nagłym, impulsywnym, racjonalnie niewytłumaczalnym), konieczność ustalenia w treści opinii czy oskarżony jest osobą uzależnioną od środków psychoaktywnych, czy wymaga leczenia odwykowego lub innego, oraz sama treść wyjaśnień oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym (m.in. k. 49-50) oraz na rozprawie sądowej z dnia 19.02.2015 r., gdzie D. B. odpowiadając na pytania prokuratora nie był w stanie wyjaśnić racjonalnie motywów swojego postępowania;

2. **rażącą niewspółmierność kary** wyrażającą się w braku zastosowania środków wolnościowych, gdy tymczasem oskarżony D. B. przyznał się w przeważającej większości do zarzucanych mu czynów, zadośćuczynił pokrzywdzonemu S. S., nie wzięto również pod uwagę jego sytuacji rodzinnej, co łącznie powinno skutkować orzeczeniem wobec D. B. kar jednostkowych oraz kary łącznej w wymiarze kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Przy tak sformułowanych zarzutach obrońca wniósł o:

- uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, względnie:
- zmianę wyroku z zaskarżonej części poprzez zaliczenie oskarżonemu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci tymczasowego aresztowania oraz wymierzenie kar jednostkowych oraz kary łącznej w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 3 lat próby lub przynajmniej skrócenie okresu bezwzględnie pozbawienia wolności,
- oddanie oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Analiza akt sprawy przeprowadzona przez Sąd Odwoławczy wykazała, iż postępowanie niniejsze prowadzone było w sposób prawidłowy, zaś Sąd meriti pozyskał wszelkie niezbędne z punktu widzenia oceny winy i sprawstwa oskarżonego dowody, które poddał następnie ocenie zgodnej z wymogami wskazanymi w przepisie art. 7 kpk. Nie wzbudza żadnych zastrzeżeń instancji odwoławczej rekonstrukcja zdarzenia, do jakiego doszło w dniu 31 stycznia 2014 r. W tym zakresie ocena Sądu pokrywa się zresztą ze stanowiskiem stron, co wnioskować można z faktu, iż żadna nie kwestionowała ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie przez Sąd pierwszoinstancyjny.

Nie znajduje uznania instancji odwoławczej twierdzenie, że z uwagi na charakter zarzucanych D. B. czynów, działanie oskarżonego, które apelujący określił mianem „nagłego, kompulsywnego, racjonalnie niewytłumaczalnego”, jak też złożone przezeń wyjaśnienia, w tym w szczególności z uwagi na niemożność racjonalnego wyjaśnienia motywów swojego postępowania, Sąd Rejonowy winien był podjąć decyzję o przeprowadzeniu badań psychiatrycznych oskarżonego. Stawianie Sądowi I instancji zarzutu nie podjęcia decyzji o przeprowadzeniu badań psychiatrycznych oskarżonego, w sytuacji, gdy nie tylko nie powziął on w zakresie poczytalności oskarżonego uzasadnionych wątpliwości, lecz również, gdy - w świetle materiału dowodowego zgromadzone w toku postępowania - nie miał podstaw do ich powzięcia, uznać należy za nieuprawnione (por. postanowienie SN z dnia 11 stycznia 2012 r., III KK 176/11, LEX nr 1135686, Prok.i Pr.-wkl. 2012/7-8/5).

Aby poddać oskarżonego (podejrzanego) badaniom przez biegłych psychiatrów organ procesowy powziąć musi wątpliwość „uzasadnioną”, a więc popartą takimi okolicznościami natury faktycznej, które w odbiorze zewnętrznym przemawiają za realną możliwością wystąpienia u oskarżonego (podejrzanego) zakłóceń w stanie zdrowia psychicznego w chwili czynu lub w toku procesu karnego. Ocena ta dokonywana jest zaś w oparciu o całość materiału dowodowego zgromadzonego w aktach oraz wszelkie ujawnione w toku postępowania okoliczności o charakterze obiektywnym, które są temu organowi znane. Chodzi tu przykładowo o oświadczenia oskarżonego, jego zachowanie w toku procesu, przedstawione przezeń zaświadczenia lekarskie dotyczące rozpoznanych wcześniej u niego schorzeń,

itp. (por. postanowienie SN z dnia 25 września 2014 r. III KK 229/14, Prok.i Pr.-wkl. 2015/1-2/13 i zawarte tam orzecznictwo).

Okoliczności ujawnione w niniejszym postępowaniu, wbrew przekonaniu apelującego, nie tylko wątpliwości uzasadnionych, ale i w ogóle jakichkolwiek wątpliwości wzbudzać nie mogą. Z oświadczenia D. B. nie wynika, by był on kiedykolwiek leczony psychiatrycznie, neurologicznie lub odwykowo; karta karna oskarżonego także nie wskazuje na to, by karano go przy zastosowaniu art. 31 § 1 lub 2 kk. To zaś, że sam oskarżony stwierdził, że był „w szoku”, jak też to, iż jego zachowanie feralnego dnia było zdaniem obrońcy „nagle, kompulsywne, racjonalnie niewytłumaczalne” do powołania biegłych nie wystarcza. W/w ocena jest zresztą odosobniona. Należy wszak zauważyć, że D. B. zatankował znaczną ilość paliwa i odjechał ze stacji benzynowej bez uiszczenia należności, przy czym jego „nagle” działanie ujawniło się dopiero wówczas, gdy spostrzegł, iż jest śledzony przez osobę jadącą za nim. Znamienne jest przy tym, że to właśnie od tego momentu oskarżony zaczął podejmować manewry mające na celu uniemożliwienie wpierw S. S., a następnie funkcjonariuszom Policji jego zatrzymanie.

Z akt postępowania V K 672/14 nie wynika przy tym, by oskarżony poddawany był jakimkolwiek badaniom psychiatrycznym, na którą to okoliczność powołuje się obrońca. Nawet jednak fakt poddania oskarżonego badaniom psychiatrycznym w innej sprawie nie implikuje istnienia uzasadnionych wątpliwości co do stanu jego poczytalności, a w konsekwencji nie przesądza potrzeby dopuszczenia tylko z tego względu dowodu z opinii biegłych psychiatrów. Istotna jest bowiem ocena całokształtu występujących w sprawie okoliczności, wypracowana w oparciu o bezpośredni kontakt Sądu meriti z oskarżonym na rozprawie, o treść jego wypowiedzi, informacje od niego uzyskane, ewentualną dokumentację medyczną. Ta zaś ocena do pojawienia się uzasadnionych wątpliwości dotyczących stanu jego zdrowia psychicznego nie prowadziła.

Na uwzględnienie nie zasługuje nadto zarzut naruszenia art. 417 kpk w zw. z art. 424 kpk i art. 63 § 1 kk. Z akt sprawy wynika bowiem wprost, iż D. B. został zatrzymany w dniu 29 września 2014 r. i od tego też dnia wprowadzono mu do wykonania karę 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną na mocy wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków w sprawie II K 997/13 (vide: informacje z kart 207 i 205). Tymczasowe aresztowanie wobec D. B. stosowano natomiast od dnia 17 października 2014 r. (kiedy to z zakładu penitencjarnego oskarżony przekazany został do aresztu śledczego) do dnia 18 grudnia 2014 r., czyli do daty uchylecia przez Sąd Rejonowy stosowania w/w środka. Ponieważ zgodnie z treścią § 51 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 13 stycznia 2004 r. w sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności oraz dokumentowania tych czynności, niedopuszczalne jest, by ten sam okres czasu - w tym konkretnym przypadku chodzi o okres od dnia 17 października 2014 r. do dnia 18 grudnia 2014 r. - zaliczony był na poczet dwóch różnych kar, tj. zarówno kary orzeczonej w analizowanej sprawie, jak i kary w sprawie II K 997/13, jak najbardziej prawidłowo Sąd meriti okresu tego nie brał pod uwagę, ograniczając się jedynie do rozstrzygnięcia w przedmiocie zaliczenia czasu zatrzymania D. B. do przedmiotowej sprawy (31 stycznia 2014 r.-02 lutego 2014 r.).

Wreszcie chybiony jest i zarzut rażącej niewspółmierności kary wyrażającą się zdaniem obrony w braku zastosowania wobec osoby D. B. kary o charakterze wolnościowym.

Analiza pisemnego uzasadnienia w tym względzie wskazuje, że brak jest podstaw do podważania przyjętego przez Sąd meriti stanowiska w zakresie rodzaju oraz wymiaru orzeczonych wobec oskarżonego jednostkowych kar pozbawienia wolności oraz kary łącznej. Orzeczenie w tym względzie zostało wyczerpująco uzasadnione, w szczególności Sąd przedstawił wszystkie okoliczności (zarówno te dla oskarżonego korzystne, jak i wpływające na rozstrzygnięcia obciążająco), które determinowały ostateczny wymiar kary i wpływały na rozstrzygnięcie końcowe, w tym powoływany przez apelującego fakt przyznania się oskarżonego do winy oraz wyrażaną przezeń skruchę. Zapadły wyrok nie pozostaje w sprzeczności z dyrektywami, o jakich stanowi art. 53 kk, zaś wymierzone kary jednostkowe oraz ostatecznie orzeczona kara łączna mieszczą się w granicach przewidzianych przez ustawodawcę, uwzględniają w należyтым stopniu okoliczności ujawnione w sprawie, zawartość kryminalną przypisanych oskarżonemu czynów, jak też odzwierciedlają stopień ich społecznej szkodliwości. Nie budzi też zastrzeżeń bezwzględny wymiar kary łącznej,

zwłaszcza mając na uwadze okoliczności popełnionych czynów, dotychczasową ścieżkę życiową oskarżonego, jego uprzednią karalność oraz działanie w warunkach recydywy. W tej sytuacji brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, iż reakcja prawno-karna na popełnione przez D. B. występki była nazbyt surowa, a tym samym rażąco niesprawiedliwa.

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze oparto o przepisy art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk uznając, iż ich poniesienie stanowiłoby dla oskarżonego- osoby, która przebywa w izolacji i nie ma możliwości zarobkowania, nadmierną dolegliwość.

Wysokość kwoty zasądzonej w postępowaniu odwoławczym na rzecz adw. P. J. tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej z urzędu wynika z przepisów § 14 ust. 2 pkt 4 oraz § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.